

Γραφείο Νεότητας
Ιεράς Αρχιεπισκοπής
Αθηνών

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΗΣ ΚΑΤΗΧΗΤΩΝ

Β' ΚΥΚΛΟΣ

Η ανάσταση του γιου της χήρας στη Ναΐν

Κυριαζάκου Αντωνία, Νικολόπουλος Νικόλαος, Παλιούρας Δημήτριος – Συμεών, Παλιούρας Παναγιώτης, Σακούλη Βασιλική, Σπανός Ευάγγελος, Σταύρου Γεώργιος

Εισαγωγικά

Η παρουσίαση της ευαγγελικής περικοπής της σχετικής με την ανάσταση του νεκρού γιου της χήρας στην πόλη Ναΐν (Λουκ. ζ', 11-18) σε παιδιά της ανώτερης (ίσως και της μέσης) βαθμίδας των κατηχητικών σχολείων πρέπει να έχει σκοπό όχι τη στείρα διήγηση του γεγονότος, αλλά την εξέταση σκέψεων και εννοιών που μπορούν να συζητηθούν με βάση αυτό, εστιάζοντας στο θέμα της Ανάστασης.

Σε αυτό το πλαίσιο, προσπαθήσαμε να διαμορφώσουμε ένα σχέδιο παρουσίασης, περιλαμβάνοντας κάποιες σκέψεις που θα μπορούσαν να χρησιμεύσουν σε μια πιθανή διαπλάτυνση της συζήτησης. Δεν ήταν ο σκοπός μας να δώσουμε ένα έτοιμο κείμενο για ανάγνωση και παρουσίαση, αλλά να παρουσιάσουμε κάποιες ιδέες συστηματοποιημένες με τρόπο που θα μπορούσε ένας κατηχητής να βοηθηθεί στην προεργασία ενός σχετικού θέματος. Οποσδήποτε, το κείμενο αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο σαν έναυσμα και βάση εργασίας, η οποία θα πρέπει να βελτιωθεί και να συμπληρωθεί.

Σχέδιο παρουσίασης

I. Εισαγωγή – Οι δύο πορείες: η πορεία του θανάτου και η πορεία της Ζωής.

II. Ανάπτυξη I – Η ανάσταση του γιου της χήρας: σύντομη παρουσίαση του γεγονότος από την ευαγγελική περικοπή.

III. Ανάπτυξη II – Ο Χριστός κύριος του θανάτου.

IV. Ανάπτυξη III – Η κλιμάκωση των αναστάσεων

- προετοιμασία για την Ανάσταση του Χριστού
- ελπίδα για τον άνθρωπο η προσμονή της δικής μας ανάστασης

V. Κλείσιμο

Εισαγωγή

Οι δύο πορείες

Παρουσίαση της συνάντησης των δύο πορειών.

Από τη μια η πορεία του θανάτου, που βγαίνει από την πόλη για να οδηγήσει το νεκρό νέο στο κοιμητήριο.

Από την άλλη η πορεία της ζωής, που με επικεφαλής το Χριστό, την όντως Ζωή, έρχεται να φέρει την ελπίδα στους απελπισμένους.

Ανάπτυξη I

Η ανάσταση του γιου της χήρας

Ο Χριστός, απευθυνόμενος στη συντετριμμένη μάνα, της λέει: «Μην κλαις!». Δεν είναι προσταγή, όπως θα μπορούσε ίσως κάποιος να το εκλάβει, ούτε είναι απόρριψη και κατάκριση του θρήνου της.

Αντιθέτως, ο θρήνος της είναι αποδεκτός από το Χριστό, γι' αυτό άλλωστε βρίσκεται Αυτός εκεί, για να παύσει ο θρήνος της. Η φράση «Μην κλαις!», απευθύνεται στη θρηνούσα μάνα, που, μην έχοντας από πού να πιαστεί μετά από τη σκληρή απώλεια του γιου της, έχει χάσει κάθε ελπίδα. Όμως, η ελπίδα είναι μπροστά της, είναι ο ίδιος ο Χριστός, που της λέει «Μην κλαις!» γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, γιατί αυτό που θ' ακολουθήσει σηματοδοτεί την εκ νέου παρουσία της ελπίδας στη ζωή της χήρας, αλλά και για όλους εμάς.

Πλησιάζει, λοιπόν, ο Χριστός το φέρετρο, ακουμπά το νεκρό σώμα του νέου και του λέει: «Σήκω πάνω». Αμέσως σηκώνεται ο νεκρός νέος και αρχίζει να μιλά και ο Κύριος τον παραδίδει στη μητέρα του.

Ανάπτυξη II

Ο Χριστός Κύριος του θανάτου

Ο Χριστός δείχνει με τον τρόπο που ξαναδίνει ζωή στο νεκρό νέο ότι είναι κύριος του θανάτου, ότι Αυτός έχει εξουσία επί του θανάτου, και όχι το αντίθετο. Αυτό το αποδεικνύει στους θρηνούντες, υποβάλλοντάς τους ότι δεν υπάρχει πλέον λόγος απελπισίας, καθώς ο θάνατος δεν είναι το τέλος. Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, και οι χριστιανοί ονομάζουμε «κοιμητήρια» τους χώρους όπου θάβουμε τους νεκρούς μας, γιατί πιστεύουμε πως, σαν από έναν ύπνο, θα ξυπνήσουν όλοι οι κεκοιμημένοι κατά τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου.

Ο Χριστός μας δείχνει και πώς μπορεί να νικηθεί ο θάνατος: η επαφή και μόνη με το Χριστό και ο λόγος Του αρκούν για να τον συντρίψουν. Άλλωστε, ο ίδιος ο Χριστός έχει πει ότι Αυτός είναι η Ζωή. Αν λοιπόν είμαστε μαζί Του, τότε δεν έχουμε λόγο πλέον να φοβόμαστε το θάνατο. Όχι γιατί ο θάνατος, όπως τον γνωρίζουμε, παύει να υπάρχει, αλλά γιατί πλέον χάνει τη σημασία του ως το τέλος, και γίνεται ένα διάλειμμα στην πορεία προς την αιώνια ζωή.

Και πώς μπορούμε να είμαστε πάντα μαζί Του; Μέσω της Θείας Κοινωνίας, με την οποία γινόμαστε σύσσωμοι και σύναιμοι Χριστού, ενωνόμαστε δηλαδή με τη Ζωή, και μας επιτρέπεται να μετέχουμε στην Ανάστασή Του και να γευόμαστε από τώρα τη μέλλουσα ζωή.

Ο κόσμος που παρίσταται στο γεγονός της ανάστασης του νεκρού παιδιού αναγνωρίζει ότι «ο Θεός επισκέφτηκε το λαό του». Αναγνωρίζει τη θεϊκή εξουσία που προϋποθέτει το τελεσθέν θαύμα, συνάμα όμως προετοιμάζεται ο ίδιος κόσμος από το Χριστό να Τον υποδεχθεί και να Τον αποδεχθεί και πάλι ως Θεό, στην Ανάστασή Του πρώτα, κι έπειτα κατά τη Δευτέρα Παρουσία Του.

Ανάπτυξη III

Η κλιμάκωση των αναστάσεων

Οι τρεις αναστάσεις που έγιναν από τους Προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης (η ανάσταση του υιού της Σαραφθίας από τον Ηλία, του υιού της Σουμανίτιδος από τον Ελισσαίο και η του νεκρού που απετέθη στο νεκρό σώματος Ελισσαίου), οι τέσσερις που έκανε ο Χριστός (του γιού της χήρας στη Ναϊν, της κόρης του Ιαείρου, του Λαζάρου, των σωμάτων των κεκοιμημένων αγίων που αναστήθηκαν κατά την Ανάσταση του Χριστού) και η – όγδοη στη σειρά – Ανάσταση του Χριστού, η μόνη την οποία δεν διαδέχεται πάλι ο θάνατος.

Η κλιμάκωση αυτή των επτά αναστάσεων προετοιμάζει τον κόσμο για την επερχόμενη Ανάσταση του Χριστού, η οποία είναι και η ελπίδα για την ανάσταση των πάντων στη Δευτέρα Παρουσία, που θα μας εισάγει στην αιώνια ζωή.

Κλείσιμο

Η ανάσταση του γιου της χήρας στη Ναΐν δεν σηματοδοτεί το τέλος του θανάτου, όπως τον ξέρουμε. Αυτό θα γίνει με την Ανάσταση του Χριστού, όταν θα καταλυθεί το κράτος του θανάτου και αυτός θα πάψει να είναι το τέλος και θα μεταβληθεί σε ένα πέρασμα από την παρούσα στην αιώνια ζωή. Είναι όμως μια αχτίδα φωτός, μια ελπίδα που παρέχεται στους ανθρώπους, μέχρι η Ανάσταση του Χριστού να διαλύσει εντελώς το σκοτάδι του

- Ημέρα δημοσίευσης: Jun 6, 2013 Κατηγορία: [Η διδασκαλία της Εκκλησίας για το μυστήριο του θανάτου](#)